

PHẦN VIII

Dang ân mình ở 1 trạm xá ven biển Đại Lãnh, Khoa Trung nhận được tin khẩn của Tân Khương. Anh vội về Đà Lạt đưa Mẫn Khuê đi bệnh viện thành phố chữa trị.

Bị chấn thương sọ não, Mẫn Khuê hôn mê. Sau đó cô đã tỉnh nhưng cứ ngỡ ngác chẳng nhớ gì.

Khoa Trung đưa Mẫn Khuê về Đà Lạt để dưỡng bệnh. Mẫn Khuê cũng chỉ còn có chỗ trung tâm cai nghiện là chốn nương thân duy nhất.

Mẫn Khuê vẫn luôn miệng hỏi:

- Anh là ai, sao lại chăm sóc em ?
- Anh là Khoa Trung. Em không nhớ anh sao ?

Mẫn Khuê lẩm bẩm:

- Khoa Trung hả ? Khoa Trung nào nhỉ ?

Khoa Trung buồn lo vô cùng. Ôi! Chẳng lẽ Mẫn Khuê không nhớ gì cả sao ? Khoa Trung phải làm gì để cho Mẫn Khuê khỏe mạnh và nhớ lại mọi chuyện đây ?

Khoa Trung hy vọng là về Đà Lạt bên đồi dã quỳ và ở trung tâm cai nghiện có nhiều kỷ niệm, Mẫn Khuê sẽ nhớ những chuyện cũ. Đà Lạt gần gũi thân thương, xin giúp Mẫn Khuê bình phục trí nhớ, để cô nhận ra Khoa Trung!

Buổi chiều, Khoa Trung đưa Mẫn Khuê đi dạo ngoài bờ suối. Đồi dã quỳ vàng rực lung linh trong gió.

Thấy hoa dã quỳ vàng óng ả, Mẫn Khuê thích thú reo lên:

- Ô! Hoa dã quỳ đẹp quá! Anh hái cho em nghe.

Mắt Khoa Trung vụt sáng lên mừng rỡ:

– Em biết hoa dã quỳ phải không ? Em có nhớ, anh và em từng đến bờ suối này để ngắm hoa dã quỳ không.

Mẫn Khuê ngỡ ngác:

- Em hay đến đây ngắm hoa dã quỳ lắm hả ?

Vói tay hái 1 đóa dã quỳ ven ra ngoài bờ suối đưa cho Mẫn Khuê, Khoa Trung ôn tồn bảo:

– Em và anh đều thích hoa dã quỳ. Chúng ta thường ra đây chơi.

Giọng Mẫn Khuê hồ hững:

– Thế à!

Thoáng buồn nhưng Khoa Trung không nản. Anh nhẹ nhàng cố gợi nhớ cho Mẫn Khuê:

– Anh hãy đọc cho em nghe bài thơ dã quỳ vẫn nở em rất thích.

Mẫn Khuê chú ý nghe và giục:

– Anh đọc bài thơ đi!

Khoa Trung trầm giọng đọc thiết tha:

"Lang thang trên đồi dã quỳ

Nghe thu về trong gió

Chốn xưa chừ bõ ngỡ

Rối nhịp bàn chân ai

Dã quỳ vàng phôi phai

Hẹn cùng ta có nhớ

Bao năm đời lỡ dở.

Bao năm đời đa đoan.

Ta bây giờ cô đơn

Lối xưa quỳ vẫn nở

Con đường vàng rục rở

Gió đưa mùa hương về

Xua ngày dài lê thê.

Lung linh đời dã quỳ

Bâng khuâng chiều thương nhớ

Yêu người từ muôn thuở

Người đi rồi... có hay ?

Dã quỳ nở cho ai ?"

Kết thúc bài thơ, Khoa Trung cất tiếng hỏi:

– Mỗi lần đọc xong câu cuối cùng, em thường nói câu gì em còn nhớ không ?

– Em nói dã quỳ nở cho em...

Mẫn Khuê buột miệng nói nhanh khiến Khoa Trung mừng muồn đứng tim. Anh nắm tay Mẫn Khuê lắc lắc:

– Đúng, em đã nói thế! Dã quỳ đang nở cho em nè.

Bàn tay Mẫn Khuê cầm đóa dã quỳ xòe ra:

– Dã quỳ nở cho em hả ? Dã quỳ đang nở hả anh ?

Khoa Trung gật đầu chỉ tay lên đóa dã quỳ.

– Dã quỳ nở đẹp quá, em thấy không ?

– Em thấy rồi!

– Em còn đọc cho anh nghe mấy câu dã quỳ của em nữa.

– Thế à ? Em đọc gì nhỉ, sao em không nhớ ?

– Không nhớ à ? Để anh đọc cho em nhớ nghe.

Khoa Trung trầm giọng đọc:

"Nhu nổi buồn lang thang vào bóng tối

Em thôi thảo nguyên về những phía quỳ vàng

Mây thôn thức bên mặt trời phố núi

Con mơ mùa dăng dặc cao nguyên...

Gió dã quỳ hoang dại tuổi thơ tôi

Thôi thăm thăm xa xưa miền cổ tích..."

Mẫn Khuê ngồi trầm tư như cố nhớ chuyện cũ nhưng sao cô không nhớ gì cả.

Bất chợt, Mẫn Khuê hỏi Khoa Trung:

– Lúc trước em ở Đà Lạt hả ?

Khoa Trung gật nhẹ:

– Em bảo hồi nhỏ ở Đà Lạt.

– Rồi em ở đâu nữa.

– Em với ông nội ở nhà ông Khải Tân. Em chăm sóc sức khỏe cho bà Trâm Anh, mẹ ông Khải Tân.

Mẫn Khuê vẫn thắc mắc hỏi:

– Sao em lại ở trung tâm cai nghiện ?

Khoa Trung cười đáp:

– Em làm việc ở đó.

Mẫn Khuê thở phào:

– Em tưởng em bị nghiện chứ.

Khoa Trung vỗ vỗ vai Mẫn Khuê:

– Đâu có! Em là cô hộ lý chăm sóc người nghiện. Tần Khương luôn khen em làm tốt công việc các bệnh nhân nam nữ đều rất mến em.

Mẫn Khuê ngây thơ hỏi:

– Thế sao em bị Khải My xô té ? Cô ấy ghét em hả ?

Khoa Trung vội trấn an Mẫn Khuê:

– Em rất dễ thương, không ai ghét em cả.

Mẫn Khuê xoay lại nhìn Khoa Trung, giọng cô rất đỗi hồn nhiên:

– Dễ thương à ? Thế anh có thương em không ?

Choàng 2 tay lên vai Mẫn Khuê mắt đăm đăm nhìn cô, giọng Khoa Trung êm như lời ru:

– Có chứ! Anh thương em, yêu em từ lúc chúng ta sống dưới 1 mái nhà, chung 1 hoàn cảnh.

Môi Mẫn Khuê nở nụ cười hiền hậu:

– Lúc đó em cũng yêu anh phải không ?

Khoa Trung gật đầu với nỗi xúc động dâng tràn:

– Đúng vậy! Chúng ta yêu nhau. Anh chỉ muốn sống mãi bên em thôi.

Giọng Mẫn Khuê khắc khoải bồn chồn:

– Thế còn bây giờ thì sao hả anh ?

Ôm chặt Mẫn Khuê trong vòng tay rắn chắc, Khoa Trung hứng khởi:

– Bây giờ cũng vậy. Chúng ta vẫn mãi yêu nhau.

– Yêu nhau à ? Anh bảo là em bệnh, sức khỏe em có vấn đề phải không ?

Khoa Trung quả quyết:

– Em sẽ hồi phục, sức khỏe của em sẽ rất tốt không có gì đâu.

2 tay chống cằm, Mẫn Khuê ngồi thờ nghĩ ngợi. Trước kia thế nào nhỉ ? Sao Mẫn Khuê không nhớ gì cả vậy ?

Mẫn Khuê và Khoa Trung yêu nhau ư ? 2 người từng đi dạo quanh đồi dã quỳ này. Đồi dã quỳ vàng rực, đẹp náo nùng. Mẫn Khuê nhớ là cô đã thấy thảm quỳ ở đâu đó, xa lắm rồi...

Trước mắt Mẫn Khuê bỗng có 1 đám mây lơ lửng bao phủ. Mẫn Khuê lại không thấy gì cả. Cô muốn xua tan mây đi mà không xua được. Mẫn Khuê tưởng chừng cô đang đi lạc trong khu rừng âm u mà không có lối ra.

Lo sợ, Mẫn Khuê hét toáng lên:

– Anh Khoa Trung cứu em! Em bị lạc rồi...

Nhưng Khoa Trung không đến mà Khải My xuất hiện, giọng the thé cất lên:

– Mày ra khỏi nhà tao ngay. Mày cướp Khoa Trung của tao, mày hèn lắm.

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Không! Không! Tôi không biết gì cả! Khoa Trung của tôi mà.

– Cửa tao, mày cướp! Tao giết mày!

– ĐỪNG...

Mẫn Khuê kinh hoàng thét lên và chạy thục mạng. Khải My đuổi theo xô cô té nhào.

2 tay ôm mặt Mẫn Khuê thẫn thờ nhìn vào khoảng không phía trước. Ngoài kia thảm dã quỳ vẫn rung rinh trước gió.

Thấy vẻ mặt tái mét của Mẫn Khuê, Khoa Trung lo lắng hỏi:

– Em sao vậy ? Nhớ gì rồi phải không ?

Mẫn Khuê thật tình:

– Em thấy cô Khải My làm dữ với em quá. Có phải anh với cô ấy không ?

Khoa Trung chua xót kể:

– Anh không yêu Khải My. 1 cuộc hôn nhân gượng ép như trò đùa mà anh là kẻ bị lừa.

Mẫn Khuê nhăn mặt:

– Anh nói khó hiểu quá.

Khoa Trung chép miệng than thở:

– Chính anh còn không hiểu được sự sắp đặt của họ với bản thân anh.

– Tại sao lại để cho họ sắp đặt ?

– Anh không bao giờ thụ động để họ sắp đặt. Nhưng anh đã bị sa vào 1 thủ đoạn.

Thật tình Khoa Trung không muốn nhắc đến chuyện với oái ăm này. Nhưng nếu điều này làm cho Mẫn Khuê có khả năng nhớ chuyện cũ thì anh cũng sẵn sàng kể lại.

Mẫn Khuê lẩm bẩm như nói với chính mình:

– Vậy là anh với Khải My...

Khoa Trung không nói gì. Mẫn Khuê lại hỏi:

– Anh ở đâu ? Anh có làm việc ở trung tâm cai nghiện như em không ?

Khoa Trung đáp khẽ khàng:

- Anh làm việc ở bệnh viện tư Hồng Ân ở Sài Gòn.
- Cô Khải My nghiện ma túy bị đưa lên trung tâm cai nghiện à ?
- Đúng vậy!
- Tại sao Khải My nghiện ma túy ?

Lúc nào Mẫn Khuê cũng thắc mắc. Trong đầu cô ta là 1 chuỗi thắc mắc. Khoa Trung nhẹ nhàng phân tích cho cô rõ.

- Khải My là người mẫu thời trang được ngưỡng mộ, cô ấy sống phóng túng lắm, ăn chơi, hưởng thụ đủ thứ. Anh đâu nghĩ là cô ta sa vào ma túy.

- Anh không hay cô ấy sử dụng ma túy sao ?
- Không! Lúc đó anh đã rời khỏi nhà cô ta.
- Anh đi đâu ?
- Anh nấu nướng và làm việc ở 1 trạm xá ven biển Đại Lãnh.
- Anh đi không có trở về sao ?
- Không!
- Thảo nào anh không biết.

Khoa Trung chép môi vẻ tiếc rẻ:

- Khải My ăn chơi trụy lạc, nên dễ sa ngã vào con đường nghiện ngập ma túy.

Chợt nhớ, Mẫn Khuê nói với vẻ tự tin:

- Anh Tần Khương bảo người nghiện sẽ cai được và chữa khỏi bệnh.

Với điều kiện là phải có ý chí và kiên trì cai nghiện.

Mẫn Khuê trầm giọng:

- Em muốn chăm sóc cho Khải My cai nghiện giúp cô ta bình phục.

Khoa Trung buột miệng khen:

- Ý định và việc làm của em rất tốt.

Bống dung, Mẫn Khuê lắc đầu thật nhanh:

– Nhưng em không chăm sóc Khải My nữa đâu. Cô ta hung hăng dữ tợn giống mấy người bệnh tâm thần quá.

Khoa Trung trấn an Mẫn Khuê:

– Anh Tần Khương sẽ nhờ người khác chăm sóc Khải My.

– Liệu cô ta có hung dữ đánh người không ?

– Không đâu!

– Anh chắc chứ ? Bảo người nào chăm sóc Khải My coi chừng!

– Có lẽ Khải My bị căng thẳng thần kinh nên có lúc cô bất ổn không làm chủ được mình.

– Bởi vậy em mới sợ.

Khoa Trung vỗ vỗ vai Mẫn Khuê, trấn an cô:

– Không sao đâu! Chắc chắn cô ấy sẽ được chữa khỏi.

– Hy vọng được như thế.

Khoa Trung thở ra. Bống dung 2 cô gái cùng lâm vào tình cảm trở trêu. Mẫn Khuê bị xô té chấn thương, trí nhớ cô bỗng bênh như sương giăng. Sương mờ hồ huyền hoặc. Khải My nghiện ma túy và tâm thần bất ổn. Khải My phải chuốc lấy hậu quả việc cô làm. Còn Mẫn Khuê nào có tội tình gì ? Khoa Trung nao lòng khi nghĩ đến Mẫn Khuê.

Mong rằng trí nhớ của Mẫn Khuê sẽ hồi phục. Mẫn Khuê ở hiền xin điều lành đến với cô.

Khoa Trung chu đáo chăm sóc tinh thần và thể chất của Mẫn Khuê. Anh rất kiên trì trò chuyện với Mẫn Khuê chỉ mong sao cô nhớ lại tất cả.

Chiều chiều, Khoa Trung đưa Mẫn Khuê đi dạo để tạo niềm vui cho cô. Đồi dã quỳ rất đổi thân thương nên Mẫn Khuê cứ trầm ngâm nghĩ ngợi.

Cô nhớ gì ở đồi dã quỳ ? Có nhớ bài thơ mà Khoa Trung đã đọc cho nghe ? Có nhớ bức tranh anh đã vẽ Mẫn Khuê trên đồi dã quỳ.

Khoa Trung tiếp tục vẽ bức tranh Mẫn Khuê ngồi tư lự bên đồi quỳ.

Mẫn Khuê chợt hỏi:

– Anh vẽ tranh nữa à ?

Khoa Trung gật đầu:

– Anh vẽ tranh phong cảnh. Vẽ em ngồi bên dã quỳ nữa, có thích không ?

– Thích lắm, anh vẽ đi!

Khoa Trung bảo Mẫn Khuê ngồi yên, anh cầm cọ, hý hoáy vẽ Mẫn Khuê ngồi e ấp bên thảm dã quỳ. Hy vọng bức tranh sẽ làm thức dậy vùng ký ức đang ngủ quên của Mẫn Khuê.

Ngồi 1 lúc, Mẫn Khuê cảm đóa dã quỳ đưa lên môi hôn. Khoa Trung ngần ngừ nhìn khuôn mặt Mẫn Khuê rạng rỡ bên đóa lan. Dã quỳ đẹp hay chính em đẹp.

– Xong chưa anh ?

Mẫn Khuê cất tiếng hỏi, Khoa Trung mỉm cười đáp:

– Gần xong rồi. Em ngồi chút nữa nhé!

Mẫn Khuê gật đầu:

– Em sẵn sàng ngồi đây luôn cho anh vẽ xong bức tranh.

– Anh không bắt em ngồi luôn đâu, mỏi lắm. Xong rồi em có thể tung tăng chạy nhảy trên đồi dã quỳ.

– Em thích nằm ngủ luôn trên đồi dã quỳ.

– Ý kiến hay đó! Giống như nàng công chúa ngủ trong rừng, chờ hoàng tử đến đánh thức.

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Không có hoàng tử nào đâu.

– Anh là hoàng tử nè.

Đưa mắt ngắm nhìn Khoa Trung, Mẫn Khuê nhận định:

– Anh không giống hoàng tử chút nào ?

Mẫn Khuê đưa tay làm điệu bộ miêu tả:

– Hoàng tử phải mặc xiêm y rực rỡ cưới ngựa nữa.

– Anh xuống kia mượn con ngựa cưới nhé.

– Ngựa nhà của hoàng tử chứ đâu có mượn.

– Vậy em muốn có 1 vị hoàng tử ung dung cưới ngựa đến đánh thức em dậy phải không ? Ngủ đi sẽ có!

Vội vã đưa bàn tay nắm lấy tay Khoa Trung, Mẫn Khuê vội lắc đầu:

– Em không ngủ đâu. Em sợ ?

– Em sợ gì ?

– Rủi em ngủ, anh biến mất.

Khoa Trung nói nhanh cho Mẫn Khuê yên lòng:

– Anh không biến đâu. Anh ở đây với em luôn để vờ chân dung em.

Mẫn Khuê chợt hỏi:

– Rồi anh sẽ về với Khải My phải không ?

– Không có đâu!

– Cô ta là vợ anh mà.

Khoa Trung ngồi thừ ra nghĩ ngợi. Tại sao cuộc đời anh có những vương vীu phức tạp thế này ? Khải My là vợ của anh ư ? Anh chỉ muốn quên chuyện phũ phàng này, thế mà Mẫn Khuê lại nhắc đến.

Chắc chắn rồi đây Khoa Trung phải có 1 cuộc trò chuyện dứt khoát với Khải My. Cô ta đã tuyên bố thẳng thừng anh chỉ là anh chồng hờ. Thật cay cú và đáng nguyên rủa khi cô đã có thai với Phong Đình, mà dám bảo là của Khoa Trung, bắt anh phải có trách nhiệm với cô. Khoa Trung hận mình hận người.

Mọi chuyện xin chìm vào dĩ vãng xin được lãng quên...

Mẫn Khuê nhìn Khoa Trung với ánh mắt xa xăm:

– Anh hỏi Tần Khương, cô Khải My cai nghiện được chưa hãy rước cô ấy về nhà đi.

Mặt Khoa Trung tối sầm lại:

- Anh không thể rước Khải My về nhà được.
- Cô ấy là vợ anh mà.
- Anh không có người vợ như thế.
- Anh cưới Khải My rồi đám cưới lớn lắm phải không ?

Khoa Trung lắc đầu:

– Chuyện đó đã qua rồi. Giờ đây anh chỉ có em thôi. Anh đang rước em về nhà.

Mẫn Khuê lắc đầu:

- Nhà em ở trung tâm cai nghiện. Anh hãy rước Khải My đi đi!

Khoa Trung muốn chọc Mẫn Khuê:

- Đi là anh biến mất luôn đó.

Mẫn Khuê thờ ơ đáp:

- Anh cứ biến mất đi. Thành ma cũng được.

Mặt Khoa Trung nhìn Mẫn Khuê thoáng ngỡ ngàng:

- Em vừa bảo sợ anh biến mất mà ?
- Nhưng anh là của Khải My, em không giành đâu, mang tiếng xấu.

Khoa Trung đặt tay lên vai Mẫn Khuê:

- Em không giành của ai cả. Anh yêu em, chúng ta sẽ là của nhau.
- Còn Khải My ?
- Cô ấy sẽ về nhà.
- Đưa cô ấy đi ngay đi!
- Để anh nói với Tần Khương.

Tình hình của Mẫn Khuê vẫn không tiến triển nhiều, cô chỉ nhớ chút ít với những cái tên khi được nhắc đến. Bức tranh Khoa Trung vẽ xong, Mẫn Khuê chỉ khen đẹp mà không có ấn tượng gì về bức tranh cũ.

Lúc thì cô bảo Khoa Trung đưa Khải My đi, lúc thì bảo:

– Anh Khoa Trung đừng đi, hãy ở đây với em! Anh đi rồi em sống với ai ?

Khoa Trung bày tỏ sự lo lắng với Tần Khương thì Tần Khương bảo:

– Không sao đâu! Tinh thần của Mẫn Khuê rất ổn. Cô ấy cần được sống nơi yên tĩnh không khí trong lành thiên nhiên tươi đẹp, môi trường thích hợp. Đà Lạt là rất thích hợp với sức khỏe của Mẫn Khuê.

– Nhưng tao cứ lo.

– Mà yên tâm, sức khỏe của Mẫn Khuê đâu có vấn đề gì.

– Mẫn Khuê không nhớ gì về chuyện cũ.

– Mà kiên trì gợi nhớ cho Mẫn Khuê thì cô ấy sẽ hồi phục.

– Mà bảo tao hy vọng hả ?

– Cứ hy vọng. Theo tao, mà nên nhắc những lúc mà với Mẫn Khuê sống ở nhà Khải My. 2 người đã làm những việc gì, có thể Mẫn Khuê sẽ nhớ lại.

Khoa Trung gật đầu:

– Tao sẽ cố gắng làm đủ mọi cách.

Tần Khương mỉm cười:

– Hiện tại không nhớ gì nhưng Mẫn Khuê vẫn chấp nhận mà chứ đâu có chối bỏ. Dấu hiệu đáng mừng đó.

– Ừ thì đáng mừng.

o O o

Vừa đưa Mẫn Khuê về trung tâm sau những giây phút dạo chơi thư giãn, Khoa Trung gặp ngay ông Khải Tân.

Mặt ông nặng nề u ám khi thấy Mẫn Khuê đi kể bên Khoa Trung.

Khoa Trung nhũn nhặn chào ông Khải Tân:

– Ba mới lên.

Giọng ông Khải Tân khô đanh lại:

– Cậu có biết tôi lên đây chờ đợi cậu bao lâu rồi không ? Hừ! Vậy mà cậu nhờn nhờ đưa con nhỏ này đi chơi.

Khoa Trung phân trần:

– Mẫn Khuê bị bệnh.

Ông Khải Tân cúi kính:

– Còn Khải My thì sao ? Nó cai nghiện ở đây mà cậu có lo lắng chăm sóc cho nó đâu.

– Tôi vẫn lo cho Khải My.

– Hay nhỉ ? Cậu 1 mình lo cho 2 đứa con gái.

Nghe ông Khải Tân quát tháo to tiếng với Khoa Trung, Mẫn Khuê ngơ ngác hỏi:

– Ai vậy anh ? Sao la lớn vậy ?

Ông Khải Tân quát mắt nhìn Mẫn Khuê, nói như hét:

– Mà không nhận ra tao à ? Trước đây mày kính cẩn lễ phép với tao lắm, sao bây giờ không chào ?

Khoa Trung nài nỉ:

– Xin ba nói nhỏ lại, đừng làm Mẫn Khuê hoảng sợ.

– Tao làm gì mà nó hoảng sợ.

Rồi ông bắt bẻ Mẫn Khuê:

– Tại sao nó không chịu chào tao chứ ?

Ông Khải Tân nhìn xoáy vào Mẫn Khuê:

– Không nhận ra tao à ? Đừng có bịa đặt! Nó và ông nội nó sống ở nhà tao bao nhiêu năm trời mà.

Chợt ông nắm chặt cánh tay Mẫn Khuê làm cô hoảng sợ lùi lại:

– Mà không nhận ra tao à ? Nói đi, có phải mày sợ không ? Làm vậy mà sao không sợ cho được!

Mẫn Khuê lắp bắp:

– Tôi đâu có... làm gì vậy đâu ?

Mặt ông Khải Tân lạnh như tảng băng:

– Mà y quyền rũ Khoa Trung chồng của con gái tao. Mà y làm cho nó nghiện ngập ma túy khổ sở kia kia.

Bực dọc, Khoa Trung phân trần với ông Khải Tân:

– Ba đừng đổ thừa Mẫn Khuê! Mọi việc Khải My làm đều do cô ấy gây ra.

Ông Khải Tân gắt gỏng:

– Mà y bệnh nó à ? Mà y cũng có tình ý với nó mà bỏ Khải My phải không ?

Bao cay đắng chất chứa trong lòng, Khoa Trung được dịp tuôn ra:

– Tôi yêu Mẫn Khuê. Ông và Khải My cố tình sắp đặt để tôi phải cưới cô ấy. Tôi là thằng ngu mới tưởng Khải My có thai với tôi. Chính cô ấy thừa nhận là của Phong Đình. Các người ác độc tạo ra 1 cuộc hôn nhân gượng ép. Khải My còn tìm cách đuổi ông cháu Mẫn Khuê, ông có biết điều đó không ?

Ông Khải Tân buông giọng thân nhiên:

– Nó làm vậy để trừ hậu quả, để bảo vệ hạnh phúc.

Khoa Trung rít giọng:

– Hạnh phúc chỉ có được bằng sự chân thật chứ không phải bằng thủ đoạn.

Ông Khải Tân vặn lại Khoa Trung:

– Mà y nói cha con tao thủ đoạn à ?

– Điều đó thì ông biết quá rõ.

Ông Khải Tân cao giọng trấn áp Khoa Trung:

– Không nói lời thôi gì nữa. Mà y hãy cắt đứt với con Mẫn Khuê ngay và hãy lo chạy chữa cho Khải My.

Khoa Trung lắc đầu đáp bằng giọng cứng cỏi:

– Ông không thể bắt tôi cắt đứt tình yêu của tôi với Mẫn Khuê.

Ông Khải Tân giơ tay lên sừng sộ:

– Mà y dám nói với tao như thế à ? Tao đã đổ tiền ra tổ chức đám cưới rình rang cho mà y.

– Tại ông ép buộc tôi.

– Mày thật là ngang bướng! Tao mở phòng viện tư để mày làm giám đốc, mày bỏ đi để tụi nó hại tao.

Khoa Trung tức khí kêu lên:

– Những việc ông giúp tôi, tôi biết ơn. Nhưng sự thật là ông đã lợi dụng tôi để kinh doanh trục lợi.

Ông Khải Tân chồm tới bầu vào vai Khoa Trung:

– Mày nói cái quái gì vậy ?

Mẫn Khuê sợ hãi kêu lên:

– Buông ra! Buông ra! Đừng xô...

Thấy Mẫn Khuê hốt hoảng, Khoa Trung ôm chầm lấy cô trấn an:

– Không có sao đâu, em đừng sợ!

Rồi anh quay sang ông Khải Tân:

– Ông khai thác bằng bác sĩ của tôi. Giao cho tôi làm giám đốc bệnh viện Hồng Ân chỉ là danh nghĩa để ông kiếm tiền. Mỗi lần tôi miễn phí cho bệnh nhân nghèo hay làm công tác từ thiện đều bị Khải My đay nghiến, làm như tôi phá tài sản của ông không bằng.

Ông Khải Tân nạt ngang:

– Thôi, mày đừng kiếm chuyện nữa! Tao hỏi mày có chịu cắt đứt với con nhỏ đó không ?

Khoa Trung khảng khái đáp:

– Không! Tôi yêu Mẫn Khuê.

– Nó là con nhỏ ở, mày có biết không ?

– Điều đó không quan trọng với tôi.

Ông Khải Tân cao giọng ra lệnh:

– Mày hãy chấm dứt mối quan hệ bất chính này ngay và lo cho Khải My.

– Tôi vẫn cố gắng chạy chữa cho Khải My cai nghiện tốt và mau chóng lành bệnh.

– Mày hãy đưa vợ mày về Sài Gòn ngay, ở đó không thiếu trung tâm cai nghiện.

Khoa Trung khí khái:

– Khải My không phải là vợ tôi.

Ông Khải Tân tức tối lớn tiếng:

– Nhưng mà đã cưới Khải My rồi.

– Do ông tổ chức sắp đặt chứ không phải tôi.

Ông Khải Tân giận dữ dần giọng:

– Tao tổ chức đám cưới tốn hao bao nhiêu thứ. Mà hãy bồi thường toàn bộ chi phí đó cho tao.

Khoa Trung đáp nhanh không do dự:

– Được. Tôi sẽ bồi hoàn toàn bộ chi phí cho ông.

Mắt ông Khải Tân nhìn Khoa Trung từ đầu đến chân như nhìn 1 hành tinh lạ. Ông cất giọng khinh bỉ.

– Mà mà có tiền bồi thường ? 1 xu dính túi không có.

– Miễn sao tôi có tiền bồi hoàn cho ông thôi.

– Hay nhỉ! Mà định ăn trộm hả ?

Khoa Trung nóng mũi:

– Ông không được xúc phạm đến tôi!

Hiện tại chưa có tiền nhưng Khoa Trung nhất định sẽ bán hết các bức tranh anh vẽ để trả cho ông Khải Tân. Tần Khương cứ bảo triển lãm tranh hoài mà anh chưa có dịp.

Vì tự do hạnh phúc với Mẫn Khuê, Khoa Trung sẵn sàng bán những bức tranh. Công sức lao động tinh thần và niềm say mê hứng thú của anh. Anh chỉ giữ lại bức tranh dã quỳ để tặng Mẫn Khuê.

Sợ ông Khải Tân không tin tưởng, 1 lần nữa, Khoa Trung khẳng định:

– Ông yên tâm, tôi hứa là sẽ hoàn trả đủ cho ông, nhưng ông phải cho tôi 1 thời gian.

– Được.

– Còn điều này nữa...

– Điều gì nữa, nói luôn đi.

– Ông hãy để tôi yên với tình yêu của tôi.

– Mà nói vậy là sao ?

– Giữa tôi và Khải My không có tình yêu. Chờ cô ấy cai nghiện xong bình phục hẳn, tôi sẽ làm thủ tục ly dị.

Ông Khải Tân cao giọng:

– Mà dám!

Khoa Trung giải thích:

– Tôi và Khải My không thể kéo dài cuộc sống tạm bợ đó. Ông thừa biết tôi đã bỏ đi vì lý do gì rồi.

Ông Khải Tân nghiên răng:

– Mà đòi ly dị à ? Không thể được!

– 1 cuộc hôn nhân gượng ép không tình yêu không thể kéo dài làm gì ?

– Mà làm thế thì còn gì danh dự của tao và Khải My.

– Điều này không phải do tôi. Chính Khải My đã tiêm chích ma túy bị bắt, báo đã đăng rồi.

Ông Khải Tân nóng nảy gất lên:

– Mà đã lợi dụng vào hoàn cảnh của Khải My.

Khoa Trung phân bua:

– Tôi đã rời khỏi nhà ông từ lâu.

– Chính mà làm cho Khải My sa vào con đường nghiện ngập ma túy ?

– Tại Khải My thì đúng hơn. Cô ta ăn chơi phóng túng thì tất yếu dẫn đến nghiện ngập. Ông phải trách cô ta và gã ca sĩ Phong Đình kia.

– Mà đừng nhắc thẳng ca sĩ đó với tao!

– Ông thừa biết Khải My cặp bồ với Phong Đình.

– Nhưng mà đã cưới Khải My. Mà phải biết cắt đứt mối quan hệ của nó với Phong Đình chứ.

Khoa Trung hừ giọng:

– Tôi không yêu Khải My. Tôi không cần biết cô ta quan hệ với ai.

Giọng ông Khải Tân đầy vẻ trách cứ:

– Mà mày không quan tâm đến Khải My, bởi vậy nó mới sa vào tình cảnh.

– Ông đừng đổ thừa tôi! Ông chưa nghe Khải My miệt thị tôi đến thế nào đâu.

Nói xong, Khoa Trung đồng dặc tuyên bố:

– Tôi và Khải My sẽ ly dị và chấm dứt tất cả.

Mọi việc không như ý muốn, ông Khải Tân tức tối khôn cùng. Ông ngỡ là sẽ cho Khoa Trung 1 trận. Nào ngờ...

Ông cố chút hy vọng hỏi lại:

– Mà mày nhất định không trở về với Khải My và trở về làm giám đốc bệnh viện Hồng Ân ?

Khoa Trung quả quyết:

– Tôi đã nói rồi, xin ông hiểu cho.

– Được! Mà bồi hoàn chi phí đám cưới cho tao!

– Tôi đã đồng ý.

– Mà hãy trả ngay cho tao.

– Ông đã đồng ý gia hạn thời gian cho tôi.

– Tao chỉ cho mày 1 tháng thôi. Quá hạn, tao sẽ thừa mày về tội lừa gạt.

Trước lời lẽ hăm dọa vô lý của ông Khải Tân, Khoa Trung nóng mũi gằn lại:

– Giữa tôi và ông không biết ai lừa gạt ai đây ?

Ông Khải Tân cáu kỉnh:

– Mà mày đừng có lừa chọc tức tao nữa. Mà phải lo cho Khải My, nếu không thì không yên với tao đâu.

Trước khi ra về, ông Khải Tân còn ném cho Khoa Trung cái nhìn hằn học và sự quát tháo nặng nề.

Thấy nét mặt xuôi xị của Khoa Trung, Tần Khương vỗ vai bạn an ủi:

– Thôi, đừng có nặng nề khó thở nữa, ráng mà lãnh trách nhiệm lo cho 2 người phụ nữ.

Khoa Trung nhăn mặt than van:

– Tự dung phải lãnh trách nhiệm lo cho 2 người bệnh.

Tần Khương pha trò:

– Ai bảo mày đào hoa. Người ta chỉ 1 là đủ phát mệt rồi, mà mày đèo bè tới 2.

Khoa Trung kêu ca:

– Cái thằng! Tao có muốn thế đâu. Tự dung bị trói buộc với Khải My.

– Còn người mày muốn trói buộc lại không được phải không ?

– Tao nhất định sẽ cưới Mẫn Khuê, không để mất cơ hội nữa.

Tần Khương động viên:

– Tao ủng hộ mày. Tình trạng sức khỏe của Mẫn Khuê ổn định tốt, không có gì đáng lo.

– Tao lo là lo cho Khải My. Chỉ cần cô ấy cai nghiện xong, sức khỏe bình phục là tao làm thủ tục ly dị ngay.

Tần Khương phân vân:

– Biết Khải My có đồng ý không ?

Khoa Trung cất giọng cương quyết:

– Không đồng ý cũng không được, tao nhất quyết rồi. Lúc trước nhu nhược vì nghĩ đến cái thai. Bây giờ mọi việc đã sáng tỏ, cô ta làm cho tao tức ói máu ra được.

Tần Khương siết tay bạn:

– Thôi, chuyện cũ qua rồi, hãy nghĩ đến chuyện sắp tới đi!

Khoa Trung gật đầu:

– Trước mắt là mày giúp tao mở phòng triển lãm để bán tranh lấy tiền bồi hoàn cho ông Khải Tân.

Tần Khương hậm hực:

– Ông ấy đòi tiền mày vô lý thật. Không thể bồi hoàn cho ông ta được!

Khoa Trung nhăn trán:

– Tao chỉ muốn được yên thân, mày ơi.

– Yên thân đâu có nghĩa là bồi hoàn tiền cho ông ta. Mày đâu có vay, tự ông ta bỏ ra mà.

– Nếu họ đồng ý ly dị thì tao sẽ bồi hoàn.

Tần Khương chép miệng:

– Tao khổ sở cho tình yêu của mày quá.

Khoa Trung nói với vẻ tự tin:

– Tao sẽ vượt qua tất cả để đến với Mẫn Khuê.

– Mẫn Khuê là cô gái tốt. Cô ấy yêu mày tha thiết. Mày có biết lúc hay tin mày cưới Khải My, cô ấy đau khổ đến thế nào không ?

Khoa Trung gật đầu:

– Tao biết điều đó. Tao muốn xóa hết nỗi đau và đem hạnh phúc đến cho Mẫn Khuê.

Tần Khương vui vẻ:

– Tao chúc mày đạt được ước muốn.

– Ước mơ hạnh phúc của tao còn ở phía trước. Hiện giờ tao vẫn còn lo bao nhiêu thứ.

– Trước mắt là mày lo chăm sóc sức khỏe cho Khải My, động viên cô ấy cai nghiện tốt.

Mắt mày Khoa Trung nhăn nhó:

– Tao khỗ sở khi phải nói những lời ngọt dịu động viên Khải My.

Tần Khương bật cười:

– Mà y nên nhớ bác sĩ phải luôn an ủi động viên bệnh nhân.

– Nhưng thà tao nói với người khác chứ phải dịu ngọt với Khải My tao khó chịu lắm.

– Chẳng lẽ mà y gây sự với Khải My như thế thì làm sao chăm sóc sức khỏe cô ấy.

Khoa Trung ôm đầu rên rỉ:

– Nói thế chứ tao đã hứa với ông ấy sẽ chăm sóc Khải My thì tao phải làm tròn trách nhiệm.

Tần Khương căn dặn:

– Mà y nhớ đừng để Mẫn Khuê vào phòng Khải My nhé. Cô ấy đã có ấn tượng và không muốn gặp Khải My. Đừng để 2 người gặp nhau.

Khoa Trung gật nhẹ:

– Tao biết. Khải My luôn thành kiến với Mẫn Khuê. Vì vậy mà cô ta mới hành hung Mẫn Khuê.

– Tốt nhất là đừng để họ tiếp xúc nhau.

Khoa Trung đứng lên nói với Tần Khương.

– Hiện giờ Khải My đã ngủ. Tao đưa Mẫn Khuê đi dạo chơi. Mà y trông chừng chút nhé.

Tần Khương ca cẩm:

– Lại giao trách nhiệm cho tôi sao ông ?

– Mà y là bác sĩ trưởng khoa, coi chung mọi mặt mà.

– Cái thẳng...

Tần Khương kêu lên thì Khoa Trung đã phóng ra ngoài rồi.

Khoa Trung gõ cửa phòng Mẫn Khuê. Thấy cô đang ngồi tư lự mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ, anh gọi nhỏ.

– Mẫn Khuê làm gì đó ? Chúng ta ra ngoài đi dạo nhé!

Mẫn Khuê quay lại, mừng rỡ khi thấy Khoa Trung:

– Đi dạo hả anh ? Có lên đồi dã quỳ không ?

– Em thích thì chúng ta lên đồi dã quỳ chơi.

Mẫn Khuê bước ra khỏi phòng cất tiếng hỏi Khoa Trung:

– Dã quỳ còn nở không anh ?

– Còn. Dã quỳ lúc nào cũng nở vàng rực cho em.

Mẫn Khuê lẩm bẩm:

– Dã quỳ nở cho em.

2 người bước thong thả bên nhau. Chiều gần xuống. Trời Đà Lạt vẫn còn hứng chút nắng vàng hanh.

Hàng thông xanh mượt rì rào trong gió. Con suối nhỏ hiện ra bên đồi dã quỳ vàng ngút mắt.

Mẫn Khuê ngồi sà xuống bên thảm dã quỳ, đưa tay với hái đóa hoa.

Khoa Trung vội bảo:

– Để anh hái cho!

Cầm đóa dã quỳ, ánh mắt Mẫn Khuê đắm chiêu nhìn lên bầu trời mênh mông. Cô bỗng quay hỏi Khoa Trung:

– Ông khách hôm qua là ai mà la hét anh dữ vậy ?

– Là ông Khải Tân ba của Khải My. Em không nhớ ông ấy sao ?

Mẫn Khuê lẩm bẩm:

– Ba của Khải My là ai ? Ông ấy lên đây thăm Khải My phải không ?

– Ừ. Thăm Khải My.

– Có rước Khải My đi không ?

– Ông ấy sẽ rước Khải My về.

Mẫn Khuê lo lắng hỏi:

– Anh có về cùng với họ không ?

Khoa Trung lắc đầu đáp cho Mẫn Khuê yên lòng:

– Anh không về, anh ở đây với em.

Ánh mắt trong veo của Mẫn Khuê nhìn vào mắt Khoa Trung hỏi dồn dập:

– Anh nói thật à ? Anh không về với Khải My sao ? Cô ấy có chịu không ?

Đặt tay lên vai Mẫn Khuê, Khoa Trung ôn tồn giải thích:

– Anh giải quyết dứt khoát với Khải My. Anh và cô ta không có quan hệ gì cả. Anh sẽ ở đây mãi với em.

Mẫn Khuê suy luận:

– Ông ấy không chịu nên mới la hét anh phải không ?

Khoa Trung lắc đầu:

– Không phải vậy đâu!

– Chứ ông ấy la chuyện gì ? Lại còn phàn nàn em nữa.

– Tại em không nhớ ông ấy nên ông ấy khó chịu thôi, chẳng phải la đâu.

– Em không nhớ ông ấy nổi.

– Ông chủ cũ của em với anh đó. Ông ấy là con bà Trâm Anh mà hàng ngày em chăm sóc, còn anh khám bệnh cho bà.

Khoa Trung nhắc nhở đề cổ gọi nhớ cho Mẫn Khuê. Cô hỏi lại:

– Bà Trâm Anh có hay la như ông chủ không ?

– Bà bị bệnh nên tính tình cũng gắt gỏng lắm.

– Chắc cô Khải My giống bà ?

Khoa Trung phì cười:

– Thì con giống cha, cháu giống bà nội.

Rồi anh hỏi lại Mẫn Khuê:

– Còn em giống ai có biết không ?

Mẫn Khuê hồn nhiên trả lời:

– Em giống ông nội.

Khoa Trung mừng rỡ reo lên:

– Ôi! Em nhớ ra rồi phải không ? Em với ông nội sống ở nhà ông Khải Tân.

Mẫn Khuê hỏi khẽ khàng:

– Em chăm sóc sức khỏe cho bà Trâm Anh, còn ông nội làm gì nhỉ ?

– Em nhớ ông nội làm gì ?

– Chắc ông làm vườn, trồng cây kiểng.

– Đúng rồi đó. Ông em chăm sóc hoa kiểng.

– Sao không ở đó làm nữa ?

– Khải My không đồng ý.

– Em nhớ rồi. Cô ta đuổi 2 ông cháu đi. Về Đà Lạt, ông em bị bệnh.

Khoa Trung thoáng mừng vì Mẫn Khuê từ từ nhớ các sự việc.

Giọng anh trầm âm ngâm nga:

"Linh linh đời dã quỳ.

Bâng khuâng chiều thương nhớ

Yêu người từ muôn thuở

Người đi rồi có hay ?

Dã quỳ nở cho ai ?"

Dã quỳ vẫn nở mãi lung linh cùng đời thông xanh nghiêng bóng.